

KRACHT IN ZWAKHEID ☒

DOKTERS MOTOR RONKTE VOOR HET witte tuinhekje met de geestige sneeuwkuusentjes op de paalkoppen. Zijn zooveelste griep-patiënt, dacht dokter grimmig. Op de stoep stampte hij ver- vaarlijk met zijn geweldige laarzen om een weinig gevoel te krijgen in zijn verkleumde voeten. Het belletje rangde kort en zakelijk. Bijna meteen sprong de deur open en een klein bezorgd moedertje schutte de oogen met de hand voor al het plotselinge wit, dat verblindde na de gangschemeer.

Dokters breede schouders vulden beangstigend het vestibuletje en als hij de bontgevoerde motorhandschoenen uittrok, bedreigde hij het glas-in-lood deurtje.

Het vrouwtje week terug tot bij den kapstok en keek ernstig naar Dokters kou-rood gezicht.

„We hebben nu drie zieken,” vertelde ze zonder misbaar. Dokter mompelde iets, waarvan je onmogelijk weten kon, of het een verwensching was of een beklag. Zooveel zieken had hij ook! Je kon er geen brillant humeur bij behouden. Je jakkerde maar van huis tot huis zonder tijd te hebben voor een behoorlijken maaltijd. Je hoorde maar al die klachten aan en je krabbelde je zooveelste receptje. En nu hier weer. Man ziek, twee kleuters ziek, en een vrouwtje, dat er uitzag om er aanstands bij neer te vallen!

Het was of alle ellende van je miserabele patiënten op je schouders gekanteld werd.

Boenke, boenke klommen dokters grimmige laarzen over den rooden traplooper, vochtige sporen nalatend. Het vrouwtje volgde kleintjes.

Bij de kinderbedjes schoof ze stilletjes naast dokters breede gestalte, een weinig schrikbarend voor ontstelde kinderoogen. „Kijk, daar is dokter, ventje, even laten kijken. Mooi, hoor!”

Het temperatuurlijstje lag netjes ingevuld klaar. De antwoorden op dokters vragen waren duidelijk en rustig. Een volmaakt verpleegstertje!

Weer beneden in het vestibuletje informeerde dokter nog zakelijk, terwijl hij zich al naar de deur wendde: „U heeft zeker een flinke hulp, mevrouw?”

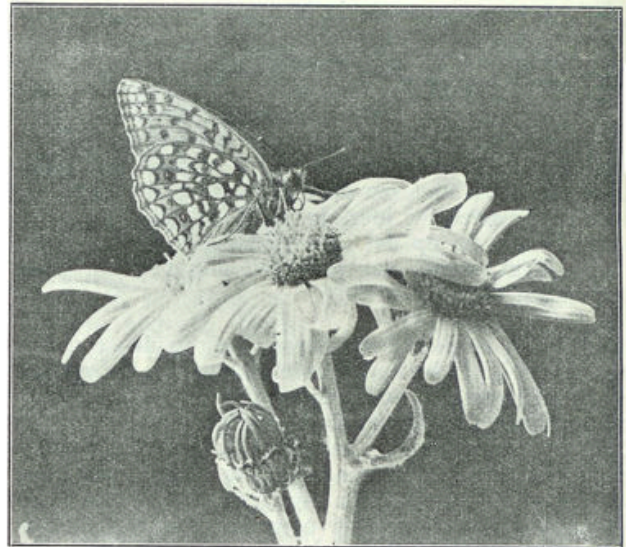
Mevrouw maakte een afwerend gebaar en bloosde meisjesachtig. „Nee,” zei ze zachtjes, „we zitten zonder hulp. Het meisje is juist gisteren weggebleven. Maar het gaat heusch goed. Het is zoo gek, maar hoe drukker het wordt, des te sterker word ik. Ik heb een gevoel, of ik hoe langer hoe grooter word!”

Dokter keek misprijzend neer op het tengere figuurtje, op het smalle, dappere gezichtje met de verradende schaduwen van moeheid onder de oogen. In een flits van gedachten zag hij den arbeid, die zich hier opstapelde. Hij dacht aan de vele klauteringen langs den rooden traplooper, aan al die keeren dat er gebeld werd, aan de zorg voor de zieken, voor de maaltijden...

Met zijn zware stem vermaande hij. Er moest hulp komen. Het was onverantwoordelijk. Wilde ze zichzelf ook ziek maken soms?

Het tengere vrouwtje schudde vastberaden het hoofd. „Laat mij maar stil ploeteren, dokter, er is niets heerlijkers dan zich onmisbaar te weten. Dat is iets om trotsch op te wezen.”

De motor ronkte alweer. Dokter was glad vergeten zijn bontgevoerde handschoenen aan te trekken. Hij vòelde niet eens de kou op zijn onbedekte handen. Zoals ze daar gestaan had, de kleine, teere vrouw, die zich met een glimlach een zoo zware taak op de

☒

Arnica

schouders laadde. Hoe kon ze? Hoe kon ze zoo rustig en tevreden zijn bij al die narigheid?

Terwijl hijzelf, een sterke kerel, mopperde over wat meer patiënten en wat minder rust. En sputterde en tegenstribbelde, alsof hem een groot onrecht gedaan werd. Mooi was het, zoo eenvoudig en gehoorzaam aan te pakken. En te doen, wat geëischt werd. Te doen...

De volgende patiënt was een oud zielig vadertje, dat hoestte en klaagde over pijn in armen en beenen en „eigenlijk overal.” Het oude moedertje aan het voeteneind van het bed onderstreepte meewarig de klachten. Beiden keken eerbiedig en vol ontzag naar dokters gezicht. Tot hun verwondering stond het niet zoo barsch als gewoonlijk. En zijn stem klonk ongewoon zacht, toen hij vriendelijk zei: „Moed houden, vadertje. Er zijn veel zieken. De dokters moeten oppassen, dat ze er hun hoofd niet bij verliezen.”

De oudjes glimlachten gerustgesteld en opgefleurd, vereerd door het schertsend woord.

Want dat dokter een grapje maakte, was iets heel buitengewoons.

JO SPIERENBURG

KANTTEKENINGEN OP DINGEN, DIE GEBEUREN ☒

HIJ EN ZIJ LIEPEN SAMEN OVER DEN weg. Zij hadden elkaar pas gevonden.

De een was uit verre landen gekomen. Natuurlijk hadden zij veel van elkaar gehoord, maar tot een elkaar ontmoeten was het pas kort geleden gekomen.

Nu liepen ze hand in hand over de gladde steile en sterk hellende straten van een buitenlandsche stad. Hij was nog maar een klein jongentje van even vijf jaren.

En zij was een vrouw, die de middaghoogte des levens al lang voorbij was, al was ze nog flink en had ze nog weinig bemerkt, wat het klimmen der jaren voor een mensch in petto heeft.

Het kind keek met groote bezorgdheid tot zijn grootmoeder op, en zijn kleine hand klemde zich stevig om de hare.

„Grootmoeder!” zong het heldere stemmetje, „ik moet u stevig vasthouden, weet u, want u bent heel erg oud en 't is zoo glad. Als ik niet voor u zorg, dan zoudt u vallen.”